

fortrinsvis rettes Angreb, og det synes, som om dette bestandig skal organiseres efter Stemninger. Da der sidste Gang blev forhandlet om Rytteriet, hed det sig, at det ikke havde udrettet Noget i 1848—50 og heller ikke i 1864; dog var man rigtig nok saa velvillig at tilføje, at Landets Naturforhold tillode en Indskrænkning og derfor burde man gaa dertil. Nu er der andre Grunde for Indskrænkningen, men forinden jeg gaar over til at omtale disse, skal jeg berøre Forholdene i 1864. Hvorledes var Stillingen dengang? Jeg skal kun tage Perioden efter Dannevirkes Rømning. Vi havde dengang to Befæstninger, den ene var Dybbøl, den anden Fredericia. Disse to Befæstninger vare af den nedsatte Forsvarskommission beregnete at skulde koste, den ene 794,000 Rb., og den anden Fredericia 8,806,000 Rb. Man anvendte istedet derfor paa Dybbøl 133,000 Rb. og paa Fredericia 731,000 Rb. Hvad var Følgen deraf? Den var, at man paa begge Puncter fik to meget svage Befæstninger, og da det var to meget svage Befæstninger, krævede de saa stærke Besætninger, at omtrent hele Hæren gik med dertil. Kavalleriet sendtes til Jylland og stilledes der ligeoverfor en Opgave, det ikke kunde løse. — Man vendte til en vis Grad Forholdet paa Hovedet, thi Plankestillingerne, fra hvilke man skulde benytte Leiligheden til at debouchere, naar Diebliffet kom, fik nu som Opgave at trække en saa stor Del, som mulig af paa Veien af den Styrke, hvormed Fjenden kunde møde i Jylland. Det var jo principrigtigt, naar man i Jylland havde skabt en Operationshær. Men man sendte, som omtalt, GeneralHegermannsKorps derved, der væsentlig var sammensat af Rytteri og kombinerede dermed et eneste Regiment Infanteri, og man stillede derved dette Korps overfor en umulig Opgave. Naar man saa vil deducere, at hvad der dengang ske, er tilstrækkeligt Motiv til at gaa til en Indskrænkning af Rytteriet, saa er det uberegtiget. Sdag kommer man med andre Argumenter. Nu idag siger man, at Erfaringerne fra 1870 ikke have ganske Anvendelse paa vore Forhold. Man tør ikke benægte, eller man vil ikke benægte — jeg vil med Flid rette det dertil — at Rytteriet har vist sig i Løbet af det nævnte Felttog, at have en ganske anden Opgave, end det har havt før, og at det navnlig har spillet en meget væsentlig Rolle i Forpost- og Efterretningsvæsenets Tjeneste; men, siger man, det vedkommer ikke os, herhjemme hos os kan der ikke være Tale om at sende Rytteriet 1 à 2 Dagsmarscher frem foran Hæren for at sikkre den. Det er seldkommert rigtigt; men de Herrer maa erindre, at vi have et meget stort Ryfiland og at til Ryfildbevogtning vil der kræves Rytteri, naar den skal være forsvarlig, og denne Tjeneste og den øvrige Forposttjeneste ville sluge saa meget, at det er tvivlsomt, om de 16 Eskadroner, som her forlænges, ville være tilstrækkelige. Det ærede Med-

lem for Skanderborg Amtis 2den Valgkreds (M. Jensen) har med Hensyn til Rytteriet ogsaa draget en anden Slutning af Krigsbegivenhederne i 1870; men den kan jeg aldeles ikke erkende Rigtigheden af. Han sagde, saavidt jeg husker, at Skydevaabnene og Infanteriets Formation gjorde, at Rytteriet ikke havde den Betydning, det havde havt tidligere. Se, det er netop een af de Ting, som Krigen i 1870 har bevist, at være Misforstaaelse. Det ærede Medlem rytter paa Hovedet; men han maa virkelig tillade mig ut udtale min Mening; jeg har undersøgt disse Forhold, han kan ryse paa Hovedet, men han skal finde sig i at høre Bevis for min Anskuelses Rigtighed. Der var en Periode for 1870, hvori man ganske vist erklærede Kavalleriets Rolle for at være udspillet, og der er een Retning, i hvilket dette kan siges at være Tilfældet, og hvor det gamle Forhold neppe kommer tilbage; thi jeg tror ikke, at man mere vil opleve, at en Kamp afgjøres gennem disse kolossale Kavalleri-Angreb, som vare et Kendetegn paa Napoleons Krige. Men Kavalleriet har under selve Kampen den selvsamme Opgave som det har havt tidligere, og hvis det ærede Medlem behøver Bevis derfor, skal jeg henvisse ham til det bedste af alle Beviser, der foreligge, og det er de Kavallerifægtninger, som fandt Sted under Slaget ved Wionville, den 16de August 1870. — Jeg taler ikke for de Herrer, der sjende, hvad der foregik. Jeg taler ikke om den store Kavallerifægtning paa Fløien, og som endte Dagen, men om de Kavallerikampe, som fandt Sted i Løbet af Dagen, og hvad var det da for Styrker, der ved mange Leiligheder degagerede Infanteriet og bragte Artilleriet til Tavshed? Det var Styrker, som dem vi kunne raade over. Styrker paa 4—6 Eskadroner. Det ærede Medlem vil maasse sige, at det var franske Soldater, og at det var regulære Tropper, der ikke stode imod — jeg er forberedt paa den Argumentation — og saa vil han maasse bruge det imod mig og sige, at der kan man se, hvad de franske regulære Soldater duede til. Jeg skal kun svare, at Angrebene bleve udførte fra begge Sider. Den smukkeste og bedste Attaque, der blev gjort, blev udført af 6 Eskadroner gennem 2 Infanteritrafninger og 2 Artilleriliniere. Der tabtes ganske vist betydeligt, men der vandtes, hvad der skulde vindes i det Diebliff: et Rust, og det var det, det kom an paa (En Stemme: De bleve nedfablede). Nei, de bleve ikke alle nedfablede; det ærede Medlem (Thorup) kan faae Tabslisterne hos mig; jeg har selv talt med Adskillige af dem, som vare med, og som leve endnu. Jeg tror derfor ikke, at man paa nogen Maade kan komme til at foretage nogen Indskrænkning paa Rytteriets Omraade, og jeg vilde ansæ det for saa meget uheldigere, som det er et Waaben, vi raade over, som er anerkendt over hele Europa som det bedste, der eksisterer, og som det er et Waaben,